

Het daghet in den Oosten,

Het daghet in den Oosten,
het lichtet overal;
hoe luttel weet mijn liefken,
och waer ick henen sal!

Och, warent al mijn vrienden
dat mijn vianden zijn,
ick voerde u uuten lande,
mijn lief, mijn minnekijn.

Dats waer soudi mi voeren,
stout ridder wel gemeyt?
Ic ligge in myns liefs armkens,
met grooter waerdicheyt.

Ligdy in uws liefs armen?
Bilo, ghi en segt niet waer:
gaet henen ter linde groene,
verslegghen so leyt hi daer.

Tmeysken nam haren mantel
ende si ghinc eenen ganck
al totter linde groene,
daer si den dooden vant.

Och ligdy hier verslagghen
versmoort al in u bloet!
dat heeft gedaen u roemen
ende uwen hooghen moet.

Och ligdy hier verslagghen,
die mi te troosten plach!
wat hebby mi gelaten
so menigen droeven dach.

Tmeysken nam haren mantel
ende si ghinc eenen ganck
al voor haers vaders poorte,
die si ontsloten vant.

Och is hier eenich heere,
oft eenich edel man,
die mi mijnen dooden
begraven helpen can?

Die heeren sweghen stille,
si en maecten gheen geluyt;
dat meysken keerde haer omme,
si ghinc al weenende uit.

Si nam hem in haren armen,
si custe hem voor den mont,
in eender corter wijlen,
tot also menigher stont.

Met sinen blancken swaerde
dat si die aerde op groef,
met haer snee witten armen
ten grave dat si hem droech.

Nu wil ic mi gaen begeven
in een cleyn cloosterkijn,
ende draghen swarte wijlen,
ende worden een nonnekijn.

Met hare claerder stemme,
die misse dat si sanck,
met haer snee witten handen
dat si dat belleken clanck.